

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 6. septembra 2007 v Bratislave v trestnej veci proti obžalovanému **JUDr. Ing. J. M. a spol.**, pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. (zákona číslo 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov účinných do 1. januára 2006) a iné, rozhodol o žiadosti obžalovaného Ing. P. P. o prepustenie z väzby na slobodu zo dňa 30. augusta 2007

t a k t o :

Podľa § 72 ods. 2 Tr. por. (zákona číslo 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) sa žiadosť obžalovaného Ing. P. P., nar. X., o prepustenie z väzby na slobodu **z a m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku z 27. apríla 2007, sp. zn. PK - 1 Tš 8/2005 boli obžalovaní JUDr. Ing. J. M., Ing. P. P. a D. B. uznaní za vinných zo spáchania trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. a trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., obžalovaný D. B. aj zo spáchania trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., ktorých sa mali dopustiť na tých skutkových základoch, ako sú koncipované v skutkových vetách výrokovej časti napadnutého prvostupňového rozsudku (č.l. 4400-4403 spisu).

Podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. bol obžalovanému JUDr. Ing. J. M. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov, obžalovanému D. B. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov a obžalovanému Ing. P. P. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Všetci traja obžalovaní boli na výkony uložených trestov podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. zaradení do III. (tretej) nápravnovýchovnej skupiny.

Podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. súd prvého stupňa obžalovaným Ing. P. P. a D. B. uložil aj peňažný trest vo výmere po 300 000 Sk každému z nich jednotlivo a pre prípad jeho úmyselného zmarenia obom podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. zhodne ustanovil náhradné tresty odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok.

Podľa § 49 ods. 1 a § 50 ods. 1 Tr. zák. obžalovaným Ing. P. P. a D. B. uložil aj trest zákazu činnosti vykonávať akúkoľvek obchodnú živnosť na dobu 10 (desať) rokov.

Postupom podľa § 228 ods. 1 a § 229 ods. 2 Tr. por. súd rozhodol v adhéznom konaní aj o nárokoch na náhradu škody, ktoré uplatnili poškodené strany.

Rozsudok súdu prvého stupňa doposiaľ nie je právoplatný.

Obžalovaný Ing. P. P. písomným podaním z 27. augusta 2007 (doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 30. augusta 2007) požiadal o prepustenie z väzby na slobodu.

Odôvodnil ju tým, že trestnú činnosť, za ktorú sa voči nemu vedie trestné stíhanie nespáchal, z čoho automaticky vyplýva skutočnosť, že chýba podmienka stanovená v článku 5 ods. 1 písm. c/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor). Dokazovanie preukázalo, že neexistovala žiadna zločinecká skupina v znení produkovanom obžalobou. Ďalej argumentoval tým, že ak by aj teoreticky zmluvy o postúpení pohľadávok H. boli sfaľšované (čo popiera), nemohlo dôjsť k zmene v jeho postavení veriteľa ani k strate aktívnej legitímácie, ergo ani ku škode, ktorá podľa jeho názoru nevznikla. Absentuje aj elementárna logika spočívajúca v príčinnej súvislosti medzi konaním a následkom (falsovaním cessie a preniknutím do orgánov H., resp. zmenšením jeho majetku a pohľadávok). V tomto smere vyčíta prvostupňovému odsudzujúcemu rozsudku, že v naznačenom smere sa dôkaznou situáciou nezaoberal a v písomnom vyhotovení svoj názor neodôvodnil.

Z hľadiska skúmania dôvodov väzby poukázal na článok 5 ods. 1 písm. c/, ods. 4 Dohovoru a keďže v súdenom konaní nejde o žiaden trestný čin, požiadal súčasne o preskúmanie dôvodnosti podozrenia zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe z hmotnoprávneho hľadiska, v súvislosti s čím musí konajúci súd dôjsť k záveru, že nie sú dané podmienky na jeho ďalšiu väzbu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky najskôr preskúmal žiadosť obžalovaného z hľadiska splnenia základných formálnych podmienok uvedených v § 72 ods. 2 Tr. por. a konštatuje, že táto bola podaná oprávnenou osobou (obžalovaným) po uplynutí 14 (štrnástich) dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bola jeho skoršia žiadosť o prepustenie na slobodu zamietnutá. V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že posledná, časovo bezprostredne predchádzajúca žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu bola právoplatne zamietnutá dňa 26. júla 2007.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na podklade podanej žiadosti skúmal existenciu dôvodov väzby u obžalovaného a zistil nasledovné skutočnosti:

Lehota trvania väzby obžalovaného Ing. P. P. bola posledne predĺžená uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. júna 2007, sp. zn. 2 Ntvš 1/2007 podľa § 71 ods. 2 Tr. por. do 30. novembra 2007.

Obžalovaný Ing. P. P. bol pôvodne vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Košice I z 24. októbra 2002, sp. zn. 7 Ntv 108/2002, z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. Uznesením Krajskej prokuratúry v Košiciach z 21. júna 2003, sp. zn. 1 Kv 82/2002, bol prepustený z väzby na slobodu. Po prepustení z väzby na slobodu obžalovaný napriek tomu, že bol trestne stíhaný, opustil územie Slovenskej republiky a jeho prítomnosť na účely trestného konania bola zabezpečená až realizáciou medzinárodného zatýkacieho rozkazu a žiadosťou o vydanie z cudziny. Uvedená skutočnosť aj v tomto štádiu konania reálne vzbudzuje obavu, že po prepustení na slobodu by sa opätovne mohol vyhýbať trestnému stíhaniu, prípadne výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol (hoci zatiaľ neprávoplatne) uložený, čím u neho je daný dôvod tzv. útekovej väzby aj v súčasnom štádiu konania. Rovnako je daný dôvod i tzv. preventívnej väzby, ktorým je obava z pokračovania v trestnej činnosti. Nie nezanedbateľnou skutoč-

nosťou je aj existencia vyššie citovaného odsudzujúceho rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bol obžalovanému uložený (hoci doposiaľ neprávoplatne) dlhoročný nepodmienečný trest odňatia slobody.

Pokiaľ ide o argumentáciu obžalovaného prezentovanú v žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu je okrem vyššie uvedeného potrebné uviesť, že konajúcemu súdu je dostatočne jasný obsah i text Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení Protokolu číslo 11 účinného od 1. novembra 1998 (zaradeného v Sérii európskych zmlúv číslo 155). S poukazom na článok 5 (Hlava I.) Dohovoru považuje konajúci súd trvanie väzby obžalovaného za zákonné, pretože na podklade podanej obžaloby existujú oprávnené dôvody domnievať sa, že mu je potrebné zabrániť v páchaní trestného činu a rovnako v úteku po jeho spáchaní. Existuje síce prezumpcia nevinu, na ktorú je potrebné dôsledne prihliadať, avšak vyššie argumentačné okolnosti prezentujúce postoj obžalovaného k trestnému stíhaniu v minulosti plne odôvodňujú obmedzenie jeho osobnej slobody aj v súčasnosti. V zmysle článku 5 ods. 4 Dohovoru súd koná promptne a urýchlene a v súčasnom štádiu trestného konania považuje prezentované pozbavenie slobody obžalovaného za plne zákonné.

Pokiaľ obžalovaný namietal, že mu v súdenom konaní nebolo preukázané zavinenie v rozsahu podanej obžaloby, táto okolnosť bude predmetom ďalšieho meritórneho skúmania veci odvolacím súdom.

Nakoľko Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že dôvody väzby obžalovaného Ing. P. P. v súčasnom štádiu trestného konania vo vyššie uvedenom rozsahu trvajú, jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu podľa § 72 ods. 2 Tr. por. zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 6. septembra 2007

**JUDr. Ján M i h a l, v.r.
predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia: